

Fără mamă, fără familie...

Gabriel Stănciulescu

Fără mamă, fără familie

Măicuța mea, familia mea,
Am memorat și des ascult
În clipele de viață grea
Povețele, acum un cult.

Atunci, atent le ascultam,
Vedeam că ai profunzime,
Erau momente când speram
Ca sfârșitul nu mai vine.

Ne prindea noaptea povestind,
Teme aveam cât frunze-n pomi,
Eu te priveam discret, văzând
Că-ți era frică să adormi.

Ca o obsesie repetai,
Te durea profund și sigur,
Deși, retoric, întrebai:
Ce-o să faci tu, aici, singur?

Ce a fost, nu va reveni,
Casa și-a pierdut liantul,
Rănile ne vor rostui,
M-am transformat, sunt altul.

Feciorul, are viața lui,
Vârsta faptelor discrete,
Familia, menirea... oricui,
Se face pe îndelete.

Prieteniii, s-au cam retras,
Greul ne apasă mereu,
Poate întoarcem acel ceas,
Să îi adun în jurul meu.

Mă desmiardă poezia,
O simt în toată ființa mea,
M-a părăsit... frenezia
Ce m-a însoțit, și-aș mai vrea.

Noiembrie, lună feroce!

An de an mă simt sfâșiat,
Văd ziua de doisprezece,
Zi aspră, de dor și oftat.

Mămica mea, familia mea,
Sunt mâhnit, dar singur nu sunt
Am viața, și cât va fi ea
Vei fi cu mine, pe pământ.

Ai fost totul pentru mine,
Te rog fierbinte nu uita,
Am iubirea, și-mi e bine,
Îl am pe Domnu-n poza ta.

Ați mai trimis câte un semn,
Bucurii mi-ați dat și mie,
Mai generoși ca un îndemn,
Vă port în gând, în viața vie.

Autor: Gabriel Stănciulescu